

ת"פ 12487/06 - מדינת ישראל נגד א ס

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 16-06-12487 מדינת ישראל נ' ס(עvisor)
בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

בעניין: מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד
א ס (עvisor)
הנאשם ע"י ב"כ עוז להה צמל

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו שני איישומים של עבירות אלימות במשפחה. באישום הראשון יוחסו לנאשם עבירות שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק) והחזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק. באישום השני יוחסו לנאשם עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב)(1) לחוק ואוימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום הנאשם נשוי למתלוננת ארבע שנים ולהם בת משותפת כבת שלוש, הנאשם הוא אזרח ישראל ומתלוונת מתגוררת בנפרד ממנו, בבית אמה בעריה.

באישורם הראשון נטען כי ביום 29.5.16, בסמוך לשעה 00:18, הגיע הנאשם לבית אמה של המתלוונת בעריה. הוא שאל את המתלוונת אם יש לה כסף, נענה בשילילה והחל לחפש כסף על גופה. המתלוונת התנגדה והנ来宾 הוציא סכין אשר החזיק בתוך פיו והצמידו לצוארה של המתלוונת, בכוונה להטיל עליה אימה ולמנוע ממנה להתנגד. הוא הוציא מכיסה של המתלוונת סכום של 1,000 ל"ד במזומנים, טלפון נייד מסוג גלאקסי ואת תעוזת הזהות של המתלוונת. כשהחלה לצאת מהביתה אמרה לו המתלוונת שהיא מתכוונת להתלוון במשטרת, והנ来宾 קילל אותה ואיים שירצח אותה ואת הילדה. לאחר המתואר נסע הנאשם לתל אביב, וביום 31.5.16 נעצר ברחוב אלנבי בתל אביב, ובפיו נתפס להב סכין יפנית באורך ארבעה סנטימטרים וחצי.

באישורם השני נטען כי במועד שאינו ידוע במדוייק, במהלך מאי 2016, הגיע הנאשם לבית בעריה, ובמהלך וicot בין לבין המתלוונת הכה אותה, משך בחזקה בשערה ואיים לרצוח אותה.

3. העדות המהוות מטעם המאשימה היו המתלוונת ואמה. בנוסף הוגשו בהסכמה מסמכים המתעדים מחקרי תקשורתטלפון שעלה פי הנטען נטל הנאשם מהמתלוונת, וכן מסמכים המתעדים את עיכוב

הנאשם בתל אביב ותפיסה של להב סיכון בפיו. בנוסף העידו גם חוקרי המשטרה יחזקאל אליהו, לירן אור, ברוך נחמייס ומנשה קצבר, אשר גבו את הودעות המתלוננות בעומת מועד בחקירה ראשית בלבד, העיד להגנתו.

בשל ציריותה של ב"כ הנאשם במועד ההוכחות הראשונות נחקרו המתלוננות בעומת מועד בחקירה ראשית בלבד, ובישיבה אחרת נחקרו בחקירה נגדית.

4. אציג כבר עתה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו באישום השני. זאת בשל העובדה שעדויות המתלוננות ואמה בוגר לאירוע זה לא תאמנו זו את זו, המתלוננת לא נקטה בצד קלשיה בעקבות האירוע ואל הגישה תלונה במשטרת, וכן משומש שאין ראייה חיצונית או ניטרלית במהותה התומכת בתלונה בוגר לאירוע זה, כפי שיפורט להלן.

עיקר הדיון בהכרעת הדין מוקדש לאירוע נשוא האישום הראשוני, וההתיחסות להלן לאירוע, מועד האירוע וכיצ"ב תכוון לאירוע נשוא האישום הראשוני.

כאמור, הריאות העיקריות בתיק זה הן עדויותיהן של המתלוננת ושל אמה. אסקור את גרסאותיהן של העדויות והשינויים שהלו בהן.

גירושת המתלוננת

5. הודיעתי של המתלוננת במשטרת הוגשו והן מהוות ראייה בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971. העודה מסרה ארבע הודיעות במשטרת, אשר סומנו ת/1 - ת/4. ההודעה הראשונה, ת/1, היא התלונה העיקרית בה מסירה המתלוננת את גירושתה באשר לאירועים נשוא כתוב האישום. ההודעה השנייה, ת/2, היא הודעה קצרה ולקוננית בה ביקשה המתלוננת לבטל את תלונתה. ת/3 היא הרחבה של ת/2, ובها נשאלת המתלוננת על הסיבות בגין ביקשה לבטל את התלוננה. ההודעה ת/4 כוללת השלמת פרטים מסוימים, כאשר גם בה חזרה בה המתלוננת מטענותיה העיקריות נגד הנאשם.

6. הודיעת התלונה העיקרית, ת/1, נמסרה על ידי המתלוננת ביום 16.5.29.5.2016, יום האירוע, שעה 21:29. המתלוננת מסירה כי היא מתגוררת בבית אמה בעזירה והנאשם מבקר אותה מפעם לפעם. לדבריה ביום האירוע בשעה 18:00 הנאשם הגיע לבית אמה, היא פתחה את הדלת והוא שאל אותה אם יש לה כסף. כשהשhiba בשלילה הנאשם החל לחפש עלייה כסף, היא התנגדה והוא שם סיכון על צווארה. הנאשם נכנס את היד לכיסה ולקח ממשם 1,000 ₪ בזמןן, את תעוזת הזיהות הפלסטינית שלה ואת הטלפון שלה, שמספרו , ולאחר מכן יצא מהבית. כשאמרה לו שתתלוון במשטרת הוא אמר שירצח אותה ואת הילדה. המתלוננת הבירה כי הנאשם הצמיד את הסיכון לצד ימין של צווארה, וכי מדובר בסיכון גילוח שהוא מחזיק בפיו. עוד מסירה כי לא היה בבית אדם נוסף מלבדה (כל הנראה כוונה לאדם בוגר, שכן בתה בת השלישי הייתה אותה).

המתלוננת תיארה אירוע שהתרחש שלושה שבועות לפני כן, כאשר התווכחה עם הנאשם בבית אמה והוא סטר לה ומשך בשערותיה. אירוע זה הוא נשוא האישום השני.

7. ביום 23.6.16 שעה 9:39 מסרה המתלוננת את הודעתה השנייה במשטרה, ת/2. היא ביקשה לבטל את תלונתה המקורי, לדבריה, לאחר שהורו ודודי של הנאשם דיברו איתה ועם משפחתה והגיעו להסדר לפיו הוא לא הגיע בה יותר. המתלוננת הוסיפה כי היא באה למשטרה מיזמתה ומרצונה החופשי. ביום 6.7.16 שעה 10:50 מסרה המתלוננת את הודעתה ת/3, בה נשאלת שאלות בעקבות הבקשה לביטול התלונה. המתלוננת נשאלת מה הסיבה לביטול התלונה, והשובה כי היא אישת חולה בעצבים ובמחלת נפש, באוטה תקופה לא לקחה את התרופת ומסרה דברים שאיןם נכונים, ולא מיתנו של דבר בינה ובין המתלון היה יכולoli בלבד. המתלוננת נשאלת על כך שמסירה שנערכה סולחה בינה ובין הנאשם, וכן על תלונתה שהנائب איים עלייה בסיכון, והשובה שאמרה את הדברים בשל מצבה הרפואית, וכי לא הייתה בהכרה אז. ביום 13.7.16 שעה 11:14 נמסרה ההודעה הרביעית, ת/4, בה מסירה המתלוננת פרטיהם על מצבה הרפואית ואף הצינה מכתב מרופא, היא טענה פעמיים נוספת כי בעלה לא איים עלייה בסיכון, וכי מסירה לבעה את הטלפון שלה.

8. בחקירתה הראשית בבית המשפט העידה המתלוננת כי הרקע לאירוע היה סכsoon בעקבות הודעתה הנתבע כי הוא מתכוון לשאת אישת אחותה (עמ' 9 שורה 10). המתלוננת אישרה כי לא הזיכירה עובדה זו בהודעותיה האחרות, לטענותה מאוחר ללא זכרה זאת (עמ' 13).

בנוגע לנסיבות ביטול התלונה טענה המתלוננת שהלכה למשטרה ביוזמתה ואף אחד לא אמר לה לילכת (עמ' 10 שורה 6). היא חזרה בה מתוכן הודעתה השנייה בה ביקשה לבטל את התלונה בעקבות שיחת עם בני משפחת הנאשם, טענה כי תוקן הودעה זו אינו נכון ואני זוכרת אם אמרה כך במשטרה אם לאו (עמ' 10).

באשר למועד האירוע העידה המתלוננת כי הנאשם הגיע לביתה בשעה שלוש והוא הייתה בתחנת המשטרה בשעה שש (עמ' 13 שורה 24). עם זאת אישרה כי הודעתה נגבהה משעה תשע וחצי, לאחר המתנה בתחנה (עמ' 14 שורה 1).

9. לגבי תוכן התלונה העיקרי במשטרה, המתלוננת הכחישה את עיקרי הדברים: העובדה שהנائب הניח את הסיכון על צואריה, הכנס את היד לכיסה (עמ' 12 שורה 15). עם זאת הודהה בכך שהנائب נוהג להסתובב באופן קבוע עם סיכון בפה, כהגנה עצמית מפני אויבים (עמ' 12 שורה 21). המתלוננת טענה כי אינה זוכרת את מספר הטלפון שלו בזמן הרלוונטי, אך אישרה כי הוצאה מהטלפון של אימה את המספר (להלן: מספר הטלפון; עמ' 14 שורה 20).

המתלוננת העידה כי לאחר הגשת התלונה במשטרה לקחה אותה לבית מלון ליום אחד, ולאחר מכן היא חזרה לביתה (עמ' 14 שורה 24). מעדותם של המתלוננת והחוקרת לירן אור עולה כי מדובר במעון לנשיות מוכות. היא אישרה שלא הייתה באותו יום בתל אביב (עמ' 15 שורה 1).

10. בחקירתה הנגדית בדיון מיום 17.1.17 המתלוננת חזרה בה מהטענה שהנائب לקח את הטלפון שלה, והעידה כי היא מסירה אותו (ככל הנראה צריך לhireshם בפורטוקול "נתתי" במקום "לקחת"). כדי שיתקן אותו (עמ' 31 שורה 5). עוד הכחישה כי הנאשם לקח ממנו את תעוזת הזהות ואת הכסף (עמ' 31). היא טענה, עם זאת, כי היה לה כסף, טענה שקיבלה 1,000 ₪ "מישחי בירוחו" ולא ידעה למסור פרטים על כך. המתלוננת חזרה שוב על הטענה לפיה לא הייתה מרכזת ולא זכרה כי הייתה בלי תרופה

במשך חודש (עמ' 31, 32). המתלוננת אשרה בחקירה הנגדית כי הייתה מודעת לכך שהנאשם מסתובב עם סcin בפיו באופן קבוע, אם כי טענה שלא ראתה את הסcin ביום האירוע נשוא כתוב האישום (עמ' 32, 33).

גירושת אם המתלוננת

11. אמה של המתלוננת, הגב' נ מ ח, אף היא העידה בבית המשפט וגם הودעתה הוגשה בהתאם לסעיף 10א' לפיקודת הראיות.

בהודעתה במשטרה ת/5 מיום 30.5.16 שעה 13:24, תיארה האם כי בזמן שהייתה במקולת בתה התקשרה אליה ואמרה שהנאשם לקח לה את הטלפון, הכסף ותעודת הזהות ורצה לפגוע בה בסcin. היא הלכה לביתה וראתה את הנאשם יוצא ממנה בריצה. היא ביקשה ממנו לעצור אך הוא רץ כמו משוגע. בתה סיפרה לה כי לא רצתה לתת לנאשם את הכסף ורצתה לצעוק, אך הנאשם איים שם תצעק יירוג אותה. האם תיארה גם אירוע שהתרחש כשבועיים קודם בו רأتה את הנאשם מנסה בכך ללקחת את הטלפון מהמתלוננת. היא לקחה את הטלפון לתיקה, והנאשם מישר בשערה של המתלוננת.

12. האם העידה בבית המשפט, בעמ' 16 ואילך, כי הגיעה לביתה מיד בתום אירוע, ראתה את הנאשם יצא מהבית ובתה ביקשה ממנו ל点亮 למשטרה. היא הוסיפה מיד כי המתלוננת תמיד עצבנית ומבללת כדורים, וכי לאחר אירוע שאלת את הבית אם קיבלת את ה כדורים, והבת החלה לקלל אותה. עוד העידה, בעמ' 17 שורה 8, כי היא הייתה אצל השכנים וראתה את הנאשם הולך לצד השני. לדברי האם, כשהייתה אצל השכנים בתה שוחחה אליה בטלפון, אמרה לה בטלפון שהנאשם איים עלייה עם סcin וכשהגיעה הביתה ראתה את המתלוננת שוברת כלים ועובדת בღאנן בבית (עמ' 18).

בהתיחס להודעתה במשטרה שהזקירה ותורגמה לעדה במהלך חקירתה הראשית השיבה העדה כי אולי כן אמרה את הדברים ואולי לא, ואף לא אישרה כי בזמן מסירתה הודעה זכרה את הדברים טוב יותר (עמ' 18 בראש העמוד). היא נשאלת במפורש על דברים שמסירה במשטרה, לפיהם ראתה את הנאשם מושך בשערה של המתלוננת ושמעה אותה צועקת, אך הכחישה את הדבר והדגימה את מעשי הנאשם שלא כללו משיכת בשער או אלימות (עמ' 18, 19). העדה הכחישה שהנאשם לקח גם כסף (עמ' 19).

13. העדה עומרה עם עובדות נוספות שמסירה בהודעתה במשטרה, עמדה על כך שזמן אירוע היה אצל השכנים ולא במקולת, אישרה שהמתלוננת אמרה לה שהנאשם לקח ממנה את הטלפון והכסף אך לא אישרה ששמעה מהמתלוננת גם על ניסיון תקיפה בסcin (עמ' 20). האם השמיעה דעה חד משמעית לפיה המתלוננת שלא נטלה את התרופות היא האחראית לסייעתה, ולדבריה אמרה למצלוננת שהיא עשויה "זה לא בסדר", שכן היא הפלילה את הנאשם על אף שלא עשה דבר (עמ' 21, 23). העדה חזרה מספר פעמים בעדותה על נושא התרופות, והבהירה כי לkerja את המתלוננת לרופא אחר ברמאללה שנותן לה כדורים אחרים במקום הcadorsים הישנים שלא היו טובים (עמ' 23). היא הבירה כי לא אמרה את הדבר במשטרה משום שחששה שהמתלוננת תכח אותה (עמ' 24).

14. בחקירה הנגדית נשאלת האם על כך שהודעתה במשטרה ת/5 נמסרה למחמת אירוע נשוא האישום הראשון, ואילו עדות המתלוננת נמסרה ביום אירוע עצמו. העדה השיבה כי היא ובתה הילכו למשטרה ביום הראשון, דהיינו ביום אירוע. השאלה מודיע עדותה נשאות תאריך של יום מאוחר יותר נותרה

לא פיתרון בעדotta של האם (עמ' 34 בראש העמוד). אולם ההסבר ניתן מאוחר יותר, בעודות החוקרת לירן אור, הראשונה לקבל את תלונת המטלוננט. היא הסבירה כי גבתה את עדotta של המטלוננט בשעת ערב מאוחרת ונשarra בתחנה כדי לוודא שהמטלוננט מטופלת, ולאחרת חצות אם המטלוננט עזבה את המקום כשהבינה שהמטלוננט עצמה מופנית למקלט נשים (עמ' 44). מתייאר זה עולה כי האם אכן התלוותה למטלוננט והשתיים הגיעו למשטרה בערב לאחר האירוע, אולם האם עזבה את המקום מאוחר יותר, ומן הסTEM הגיעה למחירת כדי למסור את הودעתה.

15. נושא אחר שלגביו נותרו ספקות הוא מקום הימצאה של העודה בזמן האירוע. האם מסרה בהודעתה במשטרת כי הייתה במקולת. בחקירה הראשית והנגדית השיבה העודה כי הייתה מוזמנת לאירוע צהרים אצל השכנה (עמ' 17 שורה 8, עמ' 34 שורה 12). קיימת, איפוא, סטייה שלא נמצא לה ישוב לגבי מקום הממצאה של האם בזמן האירוע. אולם בשאלת שעלתה בחקירה קיימת התامة בין גירושת המטלוננט ואמה. מדובר בשאלת מתי בדיקת התרחש האירוע. האם נשאלת בחקירה הנגדית כיצד יתכן שהוזמנה לשכנתה לאירוע צהרים, והשיבה כי השעה הייתה 14:00 או 15:00, ולא 18:00 או 19:00 או 21:30 (עמ' 34 שורה 14). יצוין כי לוח זמנים זה תואם את עדות המטלוננט, אשר העידה בחקירה הראשית כי האירוע התרחש בשעה 15:00, כי היא הלכה למשטרה בשעה 18:00 ונקירה בשעה 21:30.

16. גם אירוע המפגש עם הבת תואר על ידי העודה באופן שונה בחקירה ראשית. היא העידה כי מצאה את בתה עומדת בחוץ, והבטה אמרה לה שהסתכסכה עם הנאשם וביקשה לлечת למשטרת. העודה לא הזכירה כאן את העובדה שראתה את הנאשם עצמו, כפי שמסרה בחקירה הראשית ובמשטרת. האם הוסיפה עוד כי התלוותה לבתה למשטרת מחשש שהבת תרצח אותה, ותיארה אירוע שהתרחש לדבריה יום לפני חקירתה בבית המשפט, כאשר בעלי הבית פינו את חפציהם מדירת מגורייהן, היא הציעה למטלוננט לлечת לבת אחיה אך המטלוננט דחפה אותה והכתה אותה (עמ' 35). העודה נשאלת אם היא מפחדת מהמטלונן, והשיבה כי אינה מפחדת ממנו, כי היא מספרת את האמת וכי "הנעלמים שלו טובות מהבת שלי". הוא רוצה שהבת של תLER ישר אבל היא הולכת בעקביפון". עוד הוסיפה כי היא אהובת אותו יותר מאשר את בתה (עמ' 36 שורות 1 - 7).

העודה נשאלת מדוע אמרה במשטרת שהנאשם תקף אותה בתה, והשיבה כי אינה זוכרת מה אמרה במשטרת, וכי היא מפחדת שבתה תרצח אותה. היא חזרה והזכירה שוב את האירוע שהתרחש יום לפני עדotta, כאשר המטלוננט הכתה אותה בכתפה רק משומש הציעה שלכו לאחיה. האם הוסיפה כי בתה שיקרה כאשר אמרה שיש לה כסף, שכן היא, האם, עובדת בבתים אצל יהודים ומפרנסת את שתיהן. העודה ביקשה ואף התחננה שהנאשם ישוחרר, יקח את בתה וימצא לה בית, והוסיפה כי היא תישן הלילה אצל חברה יהודיה או ברחוב (עמ' 36).

גירושת הנאשם

17. הנאשם בחר להיעיד. הצדדים הסכימו כי הודיעתו במשטרת, ת/7 ו-ת/8, ישמשו במקום חקירה ראשית, והוא נחקר בחקירה נגדית.

בהודעתו הראשונה במשטרת, ת/7, מיום 31.5.16 הבהיר הנאשם שהוא בבית חמתו בזמן האירוע, דהיינו יומיים לפני חקירתו, והוסיף כי בתה של המטלוננט אינה בתו. הוא טען שבשבועיים שקדמו לחקירה היה בתל אביב ולא עזב את העיר. הנאשם הבהיר שדד את המטלוננט או איים עליה, הבהיר שראה את אם המטלוננט והבהיר

את האירוע נשוא האישום השני. עם זאת, הנאשם הודה בכך שהוא מחזיק בלהב הסכין באופן קבוע, לטענתו כהגנה מפני סודנים, מכיוון שהוא חי ברחובות. הנאשם הודה בשימוש בסמים ובצריכת אלכוהול.

בהתשובה ת/8 מיום 1.6.16 נחקר הנאשם על הטלפון הסלולרי שהוא מושם בגניבתו. הנאשם טען כי אינו זכר את מספר הטלפון שלו, אינו זכר את המספר הנ"ל ואינו זכר מתי החזק בטלפון סלולרי. הנאשם נשאל על כך שהטלפון שמספרו כאמור נמצא ביום האירוע בעזריה שבירושלים ובערב אותו יום בתל אביב. הוא לא נתן הסבר לכך אך חזר על הכחשתו ועל טענתו שלא היה כל בירושלים ביום האירוע.

18. גם בחקירהו הנגדית בבית המשפט אישר הנאשם כי הוא מסתובב באופן קבוע עם סכין בפיו ואף מחליף את הסכין מפעם לפעם (פרוטוקול עמ' 47), וכן חזר על טענתו לפיה בתה של המתלוננת אינה בתו שלו, על אף שהיא רשומה כך. הנאשם הכחיש שנמצא בעזריה ביום הרלוונטי או סמוך לפני כן (עמ' 48). הוא הסביר כי אמה של המתלוננת שיקרה כשהיא ידעתה אזוותה בתה על אף שהיא אהבה אותו, בשל רצונה להגן על בתה (עמ' 48, 49). הנאשם נשאל על הטלפון שעבר מעזריה לתל אביב ביום האירוע, והסביר שהמתלוננת יכולה הייתה לחת את הטלפון למישחו אחר (עמ' 50).

19. נוסף על העדויות שפורטו ועל עדויות חוקרי המשטרה, הוגשו בהסכמה מוצגים אלה:

ת/9א' - תוצאות מחקרי תקשורת שנערכו למספר הטלפון שמסרה המתלוננת, בהם ניתן לעקב אחר מיקום הטלפון ביום האירוע נשוא האישום הראשוני.

ת/10 - צילום להב הסכין שהנ禀ט החזק בפיו.

ת/11-ת/13 - דוחות פגולה של שוטרים שהיו מעורבים בעיכוב הנאשם, ובעקבות מידע מוקדם מצאו בפיו להב של סכין.

דין בריאות

20. הודיעותהן של המתלוננת ואמה במשטרה הוגשו במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות, לאחר שנמצאו סתרות של ממש בין גרסאותיהן במשטרה לבין העדויות בבית המשפט. קיומו של שינוי בין התלונה הספרנטני במשטרה לבין העדות בבית המשפט אינו חריג והוא נפוץ בעבירות מסווג זה. במקרה הנוכחי העדות עצמן הצביעו על הסיבה לכך:

המתלוננת אמרה במפורש בתשובה ת/2 כי היא מבקשת לבטל את תלונתה בעקבות התעverbות קרובוי משפחה של המתלונן. אם המתלוננת בעדותה בבית המשפט תהייחס לקשהים הכלכליים שהיא חוותה, שהגיעו עד כדי פינניה בחוסר כל מבית מגורייה. האם מתופלת בביטחון הסובלט מבעיה نفسית, אשר לדבריו האם אינה מפרנסת את עצמה ולמעשה נטלה הפרנסה שלה ושל בתה מوطל על האם. על רקע זה יש להבין את דבריו האם שהובאו לעיל, תחינתה, לשחררו של הנאשם, אשר יוכל עליה בנטלו הפרנסה והזאגה לבתה. על רקע דברים מפורטים אלה ניתן להבין את חזרתן של העדות מהודיעותהן במשטרה והניסיונו להיתלות במצבה הנפשי של המתלוננת בסיבת להגשת התלונה.

אני סבורה, איפוא, שיש להעדיף את הגרסאות שמסרו העדות בתשובה הראשונה, הספרנטאנית שמסירה כל אחת מהן במשטרה בסמוך לאחר האירוע, על פני עודיעותהן בבית המשפט.

21. ככלל, אני סבורה שגרסאותה של המתלוונת אמה במשטרה, ת/1 ו-ת/5, מתיישבות זו עם זו ותומכות זו בזו בפרטם מהותיים שלהן. המתלוונת תיארה אירוע של חיפוש ונטילת כסף ותעודת זהות תחת אiomiy סיכון, האם העידה כי בתה התקשרה וסיפורה לה על אירוע זהה.

לגביו נושאים שונים שעלו בחקירה נמצאו בסופו של דבר כי לא קיימת סתירה של ממש בין הגרסאות השונות שנשמעו. כך, לדוגמה, מהלך העניינים המפורט לעיל ועדותה של החוקרת לירן אוור ישבו את העובדה שאמה של המתלוונת התלוינה אליה לתחנת המשטרה בערב שלמחרת האירוע, אך הודעתה נגבתה ממנה רק ביום המחרת. שתי העדות מסרו לוח זמנים סביר שלפיו האירוע התרחש בסביבות השעה 15:00, ההגעה למשטרה הייתה בסביבות השעה 18:00 וההודעה נגבתה מהמתלוונת לאחר המתנה בסביבות השעה 20:30. בוגע לשאלת היכן הייתה האם בזמן האירוע, במקולת או אצל השכנה, קיימת סתירה בין הודעתה לבין הגרסאות האם במשטרה לעדותה בבית המשפט, אולם המתלוונת כללה לא התייחסה לשאלת זו, וכך שסתוריה היא בין גירסאות האם לבין עצמן בלבד, וניתן להבין אותה על רקע הזמן שעבר מאז האירוע. המתלוונת נשאה כיצד התקשר להודיעו לאמה על האירוע לאחר שהטלפון נלקח ממנה, השיבה שלא התקשרה מהטלפון שלה, ובכך ישבה את הקושי האפשרי (עמ' 31 שורה 10). השאלה מהיקן היה למתלוונת סכום של 1,000 ₪ ברשותה לא זכתה להסביר מספק, אולם אין מדובר בעובדה העומדת בסתירה לראיה קונקרטית כלשהי, אלא בתמייה כללית שלא מצאה את פתרונה.

22. הקושי המרכזי בקבלת עדויות עדות התביעה נובע מכך ששתי העדות התייחסו למצבה הנפשי של המתלוונת וטענו כי מדובר בתלונות שווא שהוגשה על רקע מצב נפשי זה. בכך יש להוסיף את העובדה שהמתלוונת הייתה האדם הבוגר היחיד שנכח באירוע, מלבד הנאים. על בית המשפט להזuir עצמו כל אימת שהוא מסתמך על עדות יחידה, ודאי כשמדבר על עדות של אישة לוקה בנפשה.

מצבה הנפשי של המתלוונת

23. כבר בראשית עדותה הראשית הודיעה המתלוונת שאינה זכרת את הדברים שאמרה בתלונתה במשטרה, והבהירה כי הייתה בטיפול של "רופא עצבים", תחילת אצל רופא אחד ולאחר שנפטר אצל רופא אחר (עמ' 11). במהלך כל עדותה היא הזכירה עובדה זו, וטענה לפגיעה בזיכרון מאוחר שלא נטלה את הcadroids שלה. כך, לדוגמה, בעמ' 13, 14, 15, 16. המתלוונת עומרה עם העובדה שהמסמך הרפואי שהציגו הוא מתאריך 9.7.16, המאוחר לתלונתה במשטרה, ואישרה את הדבר, אולם עמדה על טענה בדבר מצבה הרפואי - עמ' 15, 16.

24. על מנת לשפוך אור על נושא התרופות הפסיכיאטריות, ולהבין אם מדובר בתרופות שיתכן שיש בהן כדי להשפיע על תודעתה וזכרונה של העודה, ביקשתי מהעודה בסיום עדותה להציג את הcadroids שהיא נוטלת, ועיננתי בעלון המצורף אליהם, כל זאת בהסכמה הצדדים. בעמ' 16 לפרוטוקול נרשם:

"לאחר סיום העודה מצינה את הcadroids שהוא **локחת - ריספדרל**. בהסכמה הצדדים בית המשפט מעין בעלון התרופה שבו מצוין, בין היתר, **שהתרופה מיועדת לטיפול בסכיזופרניה, בתסמינים של הפרעות פסיכוטיים, בבעיות פסיכוטיים של דמנציה על רקע אלצהיימר, לטיפול בהפרעה מאונית ביפולרית ועוד**".

25. ב"כ המשימה טען בסיכון כי העודה פנתה לטיפול הנפשי רק לאחר האירוע, והציגה את הcadroids

בבית המשפט באופן מיניפולטיבי (פרוטוקול עמ' 65, 66). אינני שותפה לדעה זו. הצגת התרופות על ידי המתלוונת לא נעשתה ביוזמתה ולא תוכננה מראש, והמתלוונת לא יכולה לצפות את הדבר לפני עדותה. היא התקבשה להציג את התרופות והוציאה באופן ספונטני את החpisa שנמצאה בתיקה. בנסיבות אלו, הטענה כאילו מדובר במיניפולציה מתוכננת מראש אינה סבירה כלל.

ב"כ הנאשם עמדה על כך שהטענה בדבר מצבה הנפשי של המתלוונת לא הועלתה בסמוך לאיורע אלא באיחור ניכר, והמסמכים הרפואיים שהוצגו על ידי המתלוונת מאוחרים עוד יותר. אכן, העובדה שמדובר בעונה כבושה מפחיתה ממשקלה ויש לבחון אותה בזיהירות. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שבסופה של דבר העודה מטופלת בתרופות פסיכיאטריות.

.26 באשר לתזאה שיש לניטילת התרופות על ידי המתלוונת, ברור שעצם ההיזקקות לתרופות פסיכיאטריות, כשלעצמה, אינה פוגעת באופן אוטומטי באמינוותה של העודה, יש לבחון את הדברים לגוףו של עניין. בהעדר חוות דעת רפואי או התייחסות כלשהי של איש מקצוע למatters הליקוי או המחלת ממנו סבלת המתלוונת ולהשפעה שיש לכך על עדותה, לא ניתן לקבוע מממצאים פוזיטיביים. עם זאת, ממה שנרשם מתוך העalon עולה בבירור כי אין מדובר בתרופות פסיכיאטריות נפוצות שרבים נוטלים אותן, כגון נוגדי חרדה ודיכאון, כדורי שינה וכדומה, אשר אינם משפיעים באופן מהותי על התודעה. פירוט התוצאות כאמור לעיל מצביע, גם בעיני הדיווט שאינו בקייא בנושא, על אפשרות שהתרופות נועדו לטיפול בבעיה פסיכיאטרית משמעותית של המתלוונת.

.27 המתלוונת והאם העידו שתறופות אלו נרשמו למתלוונת לאחר האירע נשוא כתוב האישום. המסמך הרפואי שהציג על ידי המתלוונת צורף להודעה ת/4 והוא נשא תאריך 9.7.16, כארבעים יום לאחר האירע. לא ברור, איפוא, מה היה מצבה של המתלוונת במועד הרלוונטי. האם נזקקה לתרופות, האם נטלה תרופות, איזה סוג של תרופות ומה הייתה השפעתן עליה.

עם זאת, בהודעה הראשונה של המתלוונת, ת/1, לא נרשמה הערה או הסתייגות כלשהי בוגע להתרשומות ממצבה ומיכולותיה המנטליות של העודה. גובת ההודעה, רס"ר לירן אור, לא העידה על הסתייגות שכזאת. אמן לא אפשרתי את עדותה בוגע להתרשומות מהעודה, כיוון שהיא לא הופיעה ברשות עדיף התביעה והעידה על גבייה ההודעה לצורך סעיף 10א' בלבד (פרוטוקול עמ' 41, 42 ואילך). אולם ניתן להניח שאליו הייתה התרשומות חריגה כלשהי, היא הייתה מוצאתה ביתוי בהודעה ת/1 או בתרשומת כלשהי שבגינה הייתה העודה מזמנת מלכתחילה עדת תביעה. למעשה, ההתרשומות מהתנהלות חריגה של המתלוונת מופיעה דזק א בשלב מאוחר יותר, בזמן גבייה ההודעה ת/3, בה חזרה המתלוונת מתלוונתה. העד יחזקאל (חזי) אליהו שנכח בזמן גבייה הودעה זו רשם למחירת את המזker ת/6, בו תיאר כי המתלוונת התנהגה בצורה מוזרה ושונה, הייתה בלתי סבלנית, אמרה שאיננה שפואה ולא לקחה תרופות, בנה הקטן צרע כל הזמן ולא ניתן היה לגבות ממנה הودעה. בסוף המזker כתב החוקר כי התרשם שהעודה הייתה מודרכת והתנהגה בצורה מוזרה. העד העיד בנושא זה בבית המשפט (פרוטוקול עמ' 39, 40).

.28 מסקנתי מכל האמור לעיל היא שקיים אפשרות סבירה שהמתלוונת סובלת מליקוי כלשהו בתחום הנפשי, נזקקת לתרופות ונוטלת תרופות בתקופות מסוימות, ולא ברור מה היה המצב בהקשר זה במועד האירע נשוא כתוב האישום. עם זאת, הריאות החיצונית מצביעות על כך שאין מדובר בליקוי הפוגע באופן מהותי בקשר השיפוט והבנת המצב על ידי המתלוונת, שכן בפועל בזמן האירע נשוא

האישום המתלוננת תפקודה בפסיכו באופן תקין. היא שהתה בבית אמה עם בתה הקטנה ללא השגחה, הגעה למשטרה למסור תלונה, מסרה את תלונתה באופן שלא עורר רושם חריג.

בשל זההיות הנדרשת כאשר מדובר בהליך פלילי, אני סבורת שככל שמדובר באירוע שלגביו הראיות מבוססות על עדות המתלוננת בלבד או על עדות המתלוננת ואמה, לא ניתן לקבל את העדויות כראיה מספקת להרשעת הנאשם. אולם במקרים שבהם קיימת תמייה חיצונית, ניתן לקבל את עדות המתלוננת הנתמכת בריאות הנוספות.

בהתאם לעיקנון זה, לא ניתן להרשייע את הנאשם באירוע נשוא האישום השני. שכן מדובר באירוע שהראיות היחידות לו הן עדות המתלוננת ואמה, כאשר התלונה בעניין כבושא ולא הוגשה בסמוך לאיורע, וכאשר ההתאמה בין העדויות אינה מלאה - המתלוננת תיארה בהודעה 1/1 איורע של אלימות בלבד, והאם בת/5 הוסיףה שהנאשם ניסה לנקחת מהמתלוננת את הטלפון שלה.

החלטתי, איפוא, לזכות את הנאשם מהאישום השני שבכתב האישום.

.29. באשר לאישום הראשון, נוסף על עדות המתלוננת ואמה קיימות שתי ראיות נוספות, חיצונית, התומכות בගירסת המתלוננת: הראיה הראשונה, שהיא ניטרלית ועומדת בפני עצמה, היא איכון הטלפון שמספרו נמסר על ידי המתלוננת. תוצאות מחקר התקשורת, מוצג ת/9א, מצביע על כך שהמכשיר הועבר ביום האירוע משכונת עזריה בירושלים דרך בנייני האומה בסביבות השעה 18:45 ועד תל אביב. מסלול זה תואם במדויק את טענת המתלוננת לפיה הטלפון נלקח על ידי הנאשם, ואת העובדה שהנאשם נעצר לאחר יומיים ברחוב אלנבי בתל אביב. הראיה החיצונית השנייה היא העובדה שבזמן מעצרו של הנאשם יומיים לאחר האירוע נמצא בפיו להב סכין, התואם את התיאור שמסרה המתלוננת. אמנם עובדה זו אינה מתחיסת לשירות לאיורע נשוא האישום, ואיננה ראה עצמאית במובן זה שהמתלוננת הייתה מודעת לכך שהנאשם מחזיק בסכין יכולת הוסיף את העובדה כחלק מטלונתה גם אם הדבר אינואמת. אך על אף הסטייגיות אלה מדובר בתמייה נוספת, חיצונית, לגירסתה של המתלוננת בנוגע לאותו אירוע.

.30. לאור כל האמור החלטתי להרשייע את הנאשם בעבירות של שוד והחזקת סכין שיוחסו לו באישום הראשון, ולזכות אותו מהעבירות של תקיפות בת זוג ואויומים נשוא האישום השני.

ניתנה היום, ל"י שבט תשע"ז, 26 פברואר 2017, במעמד הצדדים